

Klid! Musím se soustředit!

Po škole jsem šel domů. A jak to většinou bývá, měl jsem domácí úkol, nejhorší na tom bylo, že to byl domácí úkol z matematiky. Matematiku nesnáším, protože si při počítání těžkých příkladů namáhám mozek. Jen co jsem vešel domů, hned jsem vyběhl nahoru do svého pokoje. Vytáhl jsem si domácí úkol a začal jsem počítat. „Chi, chi, chi, chi“: chechtal se hlasitě můj mladší bratr. Tak moc jsem potřeboval klid a soukromí. Řekl jsem si ale, že ho prozatím nechám. Počítám, počítám, až se ze mě doslova kouří. A co se nestane. Do pokoje opět vletí můj mladší bratr a řve na celé kolo: „Jedna, dvě, tři, čtyři, pět... osm, dvacet, třicet pět...“ „Klid!“, zaburácel jsem, „Musím se soustředit“. A takhle to pokračovalo dokud jsem nevypočítal poslední příklad.